

A kútban

Félek a nosztalgiától, rettentően félek. Kerülget a csöndes gyilkos, manapság egyre gyakrabban veszem el magam finom élű késében. Pedig kellemes nosztalgiázni, ez a lényege, visszagondolni a szép időkre, az időkre, amelyek lassan folynak át az emlékezés szitáján, feledésben hagyva a rögzös, sötét árnyakat. Mégiscsak rettegek és próbálom elűzni a rohamokat, amelyek rámtörnek elég csak akár a napnak egy bizonyos módon besűtnie a szobámba.

Tudom miért nem szeretnék a régre gondolni, nagyon jól tudom. Nem akarom felidézni magamban, mert elmúlt, csúful elhagyott és engedte, hogy nélküle imbolyogjak tovább. Mindenem, ami volt eltűnt az idővel együtt és most üresek a kezeim. Nem hallgatok hangoskönyvet és festek szárnyas halat. Nem futom le a táv kétszeresét a családi kiránduláson. Nem ülök eleget a buszon az ablakon kifelé bámulva. Nem tanulok verset, nem írok verset, vágyakozom éjt nappallá téve, azt tudom csak. Félek visszaneézni, mert azt látom, hogy nem jutottam sehova. Minden jót, amit gyűjtöttem, kiráztam a zsebeimből és én ugyanaz maradtam, hiába nevelt tanító szó, egyhelyben ragadtam, lemaradtam és az idő ment tovább.

A nosztalgia nem segít rajtam, látnom kell a rossz emlékeket, hogy végre előrébb léphessek, ki ebből a zsbibasztó mozdulatlanságból. Mégis le kell győzőm a félelmemet és leugranom emlékeim mély kútjába, ott addig úszni lefelé, míg elérek a sötétségbe, ahol már nem csak a naptól fényesen csillogó pillanatok játszanak két szemembe.

A kutam legtetején a Balaton vize csobog. A györfői strandon a legidősebb nővérembe kapaszkodok a vízben, nem érhet le a lábam, mert nyálkás az alja. Egyszer meg is vágtam a lábam egy kagylóval, egy idegen nő lekezelte a sebem, én ennyire emlékszem, az anyukám szerint végig visítottam. De a nővérembe kapaszkodva könnyű dolgom van, még csak úszni se kell. Aztán kint a homokban csöpögtető várat építünk, a nedves iszapot a kezünkből cseppenként kieresztjük, míg egy girbe-gurba torony nem lesz belőle. Csokis gofrit eszünk a Particsókában és nehezen elindulunk haza. Lezuhanyzunk és a teraszon ülve játék közben várjuk míg leszáll az este. Egy másik nyáron pedig lent vagyunk Világoson, már megreggeliztem és kimegyek rollerezni az utcába, hátha már ébren van a szomszédban a barátnőm. Az utca végébe kell csak futnunk két nővéremmel és belecsoibanhatunk a vízbe. Bent vizet idomítunk, menekülünk a mérgező hab elől és távolról figyeljük a szomszéd üdülő vízimentőit. Kiröhögjük a csoportos víziaerobikot és összeállítjuk a magunk mozdulatait, a lényeg, hogy sokat kelljen behajolni a vízbe. Amikor közeleg a vihar, az erős szélben kint maradunk a vízben, ameddig csak lehet és megpróbáljuk átugrani a hullámokat, levadásszuk a tarajosokat és nyeljük a felkavarodott vizet. De villámlik és ki kell jönni a vízből, Mama úgyis már nagy ebéddel vár. Senki sem megy el Papával a felsővilágba bevásárolni, inkább bringázunk az utcák között. Összetalálkozunk a Ponty utcai fiúkkal, kiálthatatlanok, a legkisebb fiú egy használt kondomot dob felénk. Azért mindnyájunknak tetszik valamelyik idősebbik fiú, de ezt csak évekkel később valljuk be egymásnak.

Elidőznék itt a kellemes vizeken örökre, de úsznom kell tovább, akkor is, ha sehol másutt ilyen jó nem lesz. Otthon simogat a víz a kádban, mégis zavaros, nővéreimmel hárman ülünk benne egyszerre és a játék állatok nagy harcát kormányozzuk le, az én fehér tigriseim a legfenségesebb erőt sugározzák. Előtte a kertben főzetet készítettünk földből, virágból és egy halott csigából, a borzasztó szagot most mossuk le, a főzet meg kint marad érlelődni. Többet már nem foglalkozunk vele, túl undorító, helyette felmásznak a fára, ott a sok cseresznye, kibontom mindet, mert nem akarok kukacosat enni. Visítok, nem bírok felkapaszkodni, a nővéreim nagy nehezen segítenek, fönt vagyok, most meg félek, hogy leesek, de a többiek itt vannak, hát nekem is itt kell lennem, ki ne maradjak.

Este közösen megnézzük a Gyűrűk urát, Apa felkészít az életre, ezeket a filmeket egyszer mindenkinek muszáj megnézni. Nézzük Vándorló palotát és Végtelen történetet is, imádom őket, csak fogalmam sincs miről van szó, de nem kérdezem meg. Szerencsére jobban szeretek

újra nézni filmeket, mint új filmet nézni, így pár év elteltével talán rájövök miről szólnak. Egyszer nézünk egy filmet, aminek a végén a Nap felemészti a Földet, akkor esete azzal álmodok, hogy egy aszteroida csapódik a Földre. Többet nem szeretek hullócsillagokat nézni és nem tudom sokáig bámulni az éjszakai eget.

Anya Ruminit olvas lefekvéskor, de belealszik a könyvbe és elkezd álmában beszélni, munkában van és valamit magyaráz. Mindig panaszkodik a munkáról és még álmában is arról beszél, kiröhögjük. Apa fejből mondd mesét, az Unalmas Medvecsaládról, akik nem csinálnak semmit csak alaszának meg ülnek bent a házban, de Apa még ezt is jól adja elő. Amikor megkérdezzük tőlünk a szüleink, miért szeretjük őket a válaszuk: Apa vicces, Anyát meg csak úgy szeretjük, ez a szállóigénk.

Tovább, tovább a kellemetlenebb vizekbe. Az iskola első napjára egy manót kellett rajzolnom a falitáblánkra, amit végül otthon felejték így egy tollal rajzolt szintelen manót kell bevinnem. Nem értem sosem mi történik körülöttem, figyelek az órára, de nem értem a rendet, amiben az iskola működik, mindig mástól kell megkérdeznem, hogy hosszú szünet lesz, vagy rövid, melyik könyveket vigyem haza és melyikeket hagyhatom itt. Büszke vagyok magamra, mikor meg tudom mutatni, melyik képen látható egy írisz, biztos vagyok a dolgomban, hiszen a Tündér Lalában a királynő neve is Írisz, tehát biztos a szép virág a helyes válasz.

Az udvaron mindig a mászóka körül beszélgetünk a lányokkal, egyszer a kerítés mellett megjelenik egy ember, a patak felől jön, lehúzza a gatyáját, szólunk a tanárnőnek, az ember addigra elmegy. Ha visszajön majd hívják a rendőröket, de nem jön vissza, a rendőrök se jönnek soha, mikor a nővérem ide járt már akkor is itt volt az az ember. Másnap már nem is foglalkozunk az egésszel, érdekesebb, hogy ki mellé ülünk le a helycserénél. Nem értünk egyet a lányokkal, lehet-e több legjobb barátnője valakinek vagy csak egy. Kétszínű vagyok, mindenkivel jóban akarok lenni ezért kibeszélek mindenkit a haragosával. Így csinálom sokáig, amíg végül egymásra maradunk hárman, legjobb barátnők. Azt képzelem közelebb állhat hozzám bárki, mint a két nővérem, hogy a barátnőim fontosabbak nekem, talán akkor azok is voltak.

A legjobb barátnőimnek, hamarabb lett okostelefonja, mint nekem. Nem kell olyan sokat várnom, nyolcadikban már én is kapok okostelefont, sokkal fiatalabban, mint a nővéreim. De mire megvan, addigra már megszokták a lányok, hogy velem csak az iskolában beszélnek. Az iskolán kívül nem sokat vagyunk együtt, de én megelégszem ezzel, egy kicsit zavar, mert unatkozok a hétvégéken, nem tudom mit csináljak. Végül filmet nézek és telefonozok, aztán megígérem magamnak, hogy a jövőhéten nem így lesz, de a következő héten is ugyanezt csinálom.

A nővéreim kigúnyolnak mindig, ha ideges leszek a gép miatt és függőnek neveznek. Mindig harcolok, hogy enyém legyen a számítógép, de ők annyit úgy sem szeretnek előtte ülni, mint én. Ha közösen használjuk mégiscsak kell találni valamit, amit mind szívesen nézünk. Az egyik nővérem szeret horrorfilmet nézni, én nem, mert félek tőle. Megtalálom a Stranger Things-et, az talán nekem sem annyira ijesztő, azt gondolom egész nyáron ezt fogjuk nézni, de két nap alatt ledaráljuk. Rajongunk mind a ketten, először érdekel az, hogy milyen színész kit játszik egy sorozatban, hiszen velem egyidős gyerekekről van szó. Irigykedem rájuk, ahogy a velük készített interjúkat nézem, azt kívánom bárcsak olyan életem lenne, mint nekik, híres akarok lenni. Színészkedni nem tudok, hát valami másban kell brillíroznom, könyvet írok és mindenki olvasni fogja a világon. Történeteken gondolkodom, de immáron már mindegyik a lapra és a tollra vár. Ritkán írom le bármelyik történetemet is, még akkor sem írom le, mikor már több éve szövögetem, őszintén csak az eleje és a vége áll készen, a többi része üresen tátong, csak álmodozom róla.

Nem baj még iskolába járok, van időm neki kezdeni az írásnak. Bár jó lenne minél hamarabb, mert nem tetszik itt nekem. A barátnőim jóban vannak másokkal is és ha nincsenek velem éppen, én nem beszélgetek senkivel, pedig már nyolc éve ugyan abba az osztályba járok

ezekkel az emberekkel. Az általános iskolában várom, hogy a nővéreim végre más iskolába járjanak, a szünetben nem cselekedhetek úgy, ahogy csak akarok, mert még meglátják, mégis a gimibe menet örülök, hogy ismét egy iskolába járhatok az egyikőjükkel. Remélem a gimnázium más lesz, a régi jóbarátnőim nélkül, új emberek között, majd kibontakozom. De ismét nem beszélek senkivel, nem is kell próbálkoznom, mert otthonról tanulunk, covid van. Az elején nagyon féltem a járványtól, a csapból is világvége folyt, de körülöttem nem történik semmi. Elsunnyogom az órákat, próbálok a lehető legkevesebbet tanulni és sikerül, egy év és nem tudok semmit, de más sem. Elszokok a mozgástól, hetente egyszer eljárak lovagolni, de az is nyűg, szórén üljük a lovat és nyáron mindig úgy néz ki mintha bepisiltem volna, mert összeizzadunk a lóval. Már csak én járok lovagolni, a nővéreim szerencsére nem, mindig idegesítettek valamivel, vagy csak egyszerűen otthagytak. Rosszul érzem magam, amiért Anyának mindig le kell szállítania engem a lovaglásra, de hét közben magamtól is elsétálok, egy óra az út odáig. Utálok sétálni és elérem, hogy Anya megbánja, amikor nem visz le, nem értem miért csinálom, hiszen tudom, hogy ha tehetné elvinne.

Már nem is tudom merre járok a kútban, lehet csak forgok körbe-körbe, de meg kell találnom merre van a le. Vissza kell vergődni az iskolába, jön egy új lány, pont ugyan azon a napon született, mint én. „Emotional Support Froggy” így becézem hamarosan, mindenben megegyezünk, nem csak a születésnapunkban. A barátság, amit kötöttem továbbra sem nyúlik az iskola falain kívülre, otthon tanulok vagy leülök a babzsákba és sötétedésig Tiktokozok, amit minden este megbánok, de nem tudom mi mást csináljak. Rákapok a gyöngyfűzésre, vetetek Édesanyámmal rengeteg színes gyöngyöt és damilt, egy nyáron át fűzögetek, békagyűrűt és virágos karkötőket, ha közben sorozatot nézek, az már nem számít semmittevésnek. A gyöngyök nagy része azóta is megvan, csak egy-két technikát tanultam meg, nem érdekel annyira az egész, hogy több energiát feccöljek bele.

Egyszer áthívom a barátnőmet magamhoz, a kedvenc thai sorozatunkat nézzük, cukkinít és padlizsánt sütök és alig várom, hogy elmenejen. Azt gondolom azért, mert szeretek egyedül lenni és hozzá is szoktam az egyedülléthez. A nővéreim már elköltöztek, az idősebbik Apukámmal él, a középső a barátjával, én meg lassan rájövök, hogy mennyire szeretem őket most, hogy nincsenek itt velem a nap huszonnégy órájában. Az eddig gyűjtögetett buta sérelmeimet mind elfelejtem, túl sokszor soroltam fel őket magamba a zuhany alatt, már nem is érdekelnek. Bármit megadnék, hogy újból együtt buszozzunk reggel az iskolába, míg mellettem csacsognak, vagy alszanak, addig én kihallgathatom miről beszélget egy idősebb lány és egy fiú a mögöttem lévő üléseken. De már nem ugyan onnan indulunk el reggelente.

Kiráz a hideg a kút mélyén a csontomig hatol a hideg, de már egészen biztos tempóban úszok át az emlékeken, meg nem állva. A lánnyal már nem beszélek az iskolában sem, nem történt semmi, csak elhidegültünk, nem sajnálom. Ismét egy hármas tagja vagyok, ami bár nehezen indul el, már otthonra is szól. Előrehozott érettségit teszünk angolból és a lyukasórák összehoznak bennünket. Eljárak bulizni Budapestre az osztálytársaimmal, anyukám félt mindig, de azért elenged. Nem tudok beszélgetni, a többiekkel, de az italtól megered a nyelvem, ezért figyelek, hogy mindig elég pia legyen bennem. A Csobánka téren a bokrok mögött pisilünk a lányokkal, nem érzem kínosan tőle magam. A klubban odajön hozzám egy csávó, aki végig ment már három barátnőmön, táncolok vele, megadom az Instagrammom, nem értem miért teszem, szeretném lerázni. A következő héten nem engedem, hogy bekövessen hiába próbálkozik. Máskor adok egy cukorkát a karkötőmről egy fiúnak, táncolunk és smárolunk, életemben ez az első. Próbálunk beszélgetni, de nem nagyon megy, már kiszállt belőlem minden alkohol és fáradt vagyok. Másnap emészttem magam, mert nem követett be sehol sem. Másfél évvel később belépek egy régi Instagramm fiókomba és látom, hogy azon követett be régen, soha nem találkozok vele.

A nyáron felvesznek egy Claire's üzletbe, folyamatosan értetlenkedek, de az üzletvezető mindig segít, kedvesnek kell lennie velünk, mert folyamatosan ellenőrzik őt. Kilyukasztom

emberek fülét, nem láthatják, hogy szinte remeg a két kezem, izzadok, nagyon nehéz felvenni a gumikesztyűt, mindig egy számmal nagyobbat húzok fel. Az összes vásárlóhoz oda kell mennem előadni az akciónkat, mintha különleges alkalom lenne, pedig folyamatosan érvényben van a hármhat fizet hatot kap. Az egyik vásárló mosolyogva leint, már sokszor járt itt, jól tudja mit akarok mondani.

Anyukám beköltözik a barátjához, enyém az egész ház, váltig ígéretem az iskolában, hogy házibulit fogok tartani, de sosem teszem, nem tudom, hogyan kéne nekiugranom. Végül alábbhagynak az éjszakázások, közeleg az érettségi. Év elején korházba visznek, nem kapok levegőt, elzsibbad a karom, nem tudok lábra állni, remegek, az orvos azt mondja pánikroham. Nem leszek ilyen gyöngé, pánikrohama annak van, aki sajnáltatni próbála magát. Mindig szerettem volna, ha rám figyelne körülöttem mindenki, de ez megalázó, azt gondolják, hogy tettetem. Az iskolában zsibbad az arcom és a nyakam, de olyan rossz nem lesz, mint év elején. Magolok, nem ér semmit, úgyis elfelejtem két nap múlva. Egyik este nem merek elaludni, azt érzem, hogy meg fogok halni. Anyukám guggolásokat csináltat velem, amíg úgy nem érzem inkább aludni megyek.

Folyamatosan megkérdezik tőlem, hová megyek tovább, mit szeretnék tanulni, egyre idegesebb leszek, nem tudommal válaszolok. Rajzórákra járok, hogy felkészüljek az építőművész felvételire, tetszenek a feladat, amiben adott formákból egy hangszert kell összeállítani, de végül nem fejezem be és nem megyek el a felvételire sem. Szabadbölcészetre jelentkezek, még nem tudom, hogy az a bölcészettudomány táplálékláncának legalja.

Érettségizünk, titkon már több éve nyomódott rám az időszak közeledte, nem vészes. Azt hallom mindenhol, hogy birkákat akarnak nevelni az országban és értem, hiába sikerül jól az érettségi nem érzem okosabbnak magam. A magyar után két héttel, már nem tudom Radnótinak hány eclogája volt, az Aranyembert meg soha nem olvastam el és hibátlanra felelek belőle a szóbelin. A matematikából az imádott kamatszámítás teljes mértékben hiányzik. Túl vagyunk az egészen, felvettek, az osztálytársam édesanyja rápörget az egyetemre, ünnepelem meg az eredményemet, egy szabadbölcésznek tudni kell inni. Egy roncs vagyok, azon aggódom bőrrákom van-e, vagy méhnyakrákom, vagy mellrákom, a házi orvos szerint egyik sem, csak aggódom, de amíg nem lehetek biztos, hogyan ne aggódnék. Fáj minden porcikám, a derekam, alig bírok pár percre egyhelyben ülni. De nem tudom kivizsgáltatni egyik problémámat se, eleinte nem akaródzom elmenni orvoshoz, az én hibám, aztán rájövök, hogy amúgy is lehetetlen eljutni egy kivizsgálásig.

Csak úgy suhannak el mellettem a kútnak a kövei, mindjárt elkapom a folyamatosan táguló alját. A barátnőimmal már nem egy iskolába járunk, üzenetben nem beszélünk sokat, de mindent megosztunk egymással amikor találkozunk. Úgy érzem két életet élek, egyet az egyetemen, a kollégiumban és ritkán a régi otthoni önmagam, de a kettő lassan összeolvad. Nem zavar az utazgatás, szeretek a vonaton ülni és így minden hétvégén találkozok a nővéreimmal. A kollégiumban furcsán gyorsan alakul ki a kapcsolatunk a szobatársaimmal, egymás szájában élünk, ezért hamar levedli mindenki a gátlásait. Ijesztő pontossággal ismerjük egymás végzési szokásait, nem is kívánom, hogy másképp legyen.

Megvan! Megragadom a kút alját, ráfekszem és visszanézek fel, a szája egy távoli fénypont. Valóban ezek a legfontosabb emlékeim? Annyi mindenben úsztam keresztül, de útközben, ahogy gyorsan haladtam, csak ezeket vettem észre. Ennyiből is megértettem, hogy régen nem volt több mindenem, mint most, csak jobban kihasználtam azt, amim van. Kirajzolódott előttem az is, hogy mi az, amim nincs.

Van két nővérem, őket kaptam szerencsésen magam mellé születésemtől fogva, és miattuk sose leszek egyedül, mert mindig egy leszek a három nővér közül. Amim nincs viszont az a szeretetem, a nővéreimig terjed el és onnantól lusta kitartani bármi mellett. Nem érdekel semmi és senki igazán, csak a felületét tapintom meg a szembejövőknek. Kirándulni szeretnék, de nem megyek, még csak kifogásokat sem keresek ellene. Szeretnék sokat festeni, de ha egy

részlet nem úgy sikerül, ahogy akartam félbehagyom az egészet, nem folytatom. Tanulni szeretnék, de a kézbe kapott lehetőségeket csak kihajítom az ablakon, tudni szeretném miben áll a film, mint kulturális interface, de az órán inkább csak sudokuzok. Lovagolni szeretnék újra, de nem keresek lovardát. Írni szeretnék, de nem, csak pörgetem az instagrammot egyre, két óra, három szinte minden nap, vagy annál is több.

Nem érzem elégedettnek magam, ha írok is ritkán, a lényeg sosem kerül fel a lapra végül. Amit a leginkább szeretnék megfogalmazni, az nem jön elő, bárhogyan próbálkozom. Elvesztegetettnek érzem az előző hat évem és sehol sem látom a feliratot „Új kezdet”. Már elkéstem, lemaradtam az életemről, nem tudok változtatni, se változni. Ekkor mondja a két nővérem, hogy ez hülyeség, hát hogyan változtathatnál. Ne kezdj újra semmit, csak folytasd onnan, ahol abbahagytad, semmisem elveszett idő, csak nem a legjobban kihasznált. Nincs késő addig amíg aggódni vagy képes, majd a halálban bánd, amit nem tettél meg, de addig tedd meg, amit csak lehet.

De van időm itt a kút alján ellézengeni, magammal törődve, mikor kint a kút fölött az égen lövedékek repülnek el és vér hull a kút vizébe? Ég köröttem a Föld, oly távol látszik innen a biztonságos mélyből, de dübörög folyvást a háború, a földrengés, az orkán a fülemben. Lassan forralja fel az égető nap a kút vizét és gyilkol meg engem benne. Van időm magammal törődni, amikor örült emberek próbálják széttörni a világot?

Egyetemen szeretnék egyszer tanítani, alképesztenek a tanárain, akik akkora precíz tudással rendelkeznek különböző témákról, szeretném, ha én is ilyen nagy érdeklődéssel tudnék előadni, valamit, amiről már ezredjére beszélek. Tanítanék, millió új gondolatnak a forrása lennék, a jövőt két pusztá kezemmel segíteném, hogy neki megfelelő irányt találjon magának. Mindeközben kávézót vezetnék a két nővéremmel, feltörekvő zenészeket hívnánk magunkhoz este játszani, életet vinnénk egy kis utcába. Továbbra is aggódnék, hogy épp milyen halálos betegségem van, de már nem félnék a haláltól, mert egy eseményteli életből ragadna el, ha el akarna, nem a monoton tétlenségéből. Elutaznék messzi földekre, csak azért, hogy ott is kirándulhassak, hogy a hegytetőkön kapjon el az eső és esténként mániákusan kergessem el a bogarakat.

Lesz esélyem egyszer egyetemen tanítani, megmondani a diákoknak, hogy csak az jöjjön be az órára, akit érdekel a többi nyugodtan csináljon, amit akar? Vagy nem lesz egyetem, mert az ország munkáskezet kíván? Fogok lovagolni Mongóliában, látom a Menny kapuját Vietnámban? Bejárhatom a világot valaha, vagy örülhetek, ha egy határon átléphetek? Más az, amit szeretnék a jövőben és az, amit elérhetek. Úgy tűnik nem akarják megengedni, hogy a lehetőségeinkhez mértén éljünk, én, a nővéreim, a barátaim.

Hogy választ kapjak ezekre, el kell engednem a kút alját, hadd mélyüljön tovább, gyűjtse magába az emlékeimet. De nem merem elereszteni, nem merek visszaúszni a felszínre, ahol vad szitkok zúgnak el felettem. Nem merek ránézni a világra, mert fel akar emészteni, inkább maradok itt bent. A nővéreim viszont ott vannak kint, kerülgetik az éles fegyvereket. Ahogy a cseresznyefán is fent kellett lennem, mert ők ott voltak, úgy ideje felúsznom most is, hiába ijesztő, ami odafenn van.